

Sygn. akt I C 512/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Tadeusz Radziwon

Protokolant: Ewa Trusiak

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa K. J. i R. J.

przeciwko K. P., Z. P. i M. S.

o zapłatę

I. Oddala powództwo.

II. Zasądza od powodów K. J. i R. J. solidarnie na rzecz pozwanego K. P. kwotę 1217 złotych (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Zasądza od powodów K. J. i R. J. solidarnie na rzecz pozwanej Z. P. kwotę 1217 złotych (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Nakazuje pobrać od powodów K. J. i R. J. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 460,52 złotych (czteryście sześćdziesiąt złotych pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem brakującej części wydatków w sprawie pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Sędzia

Sygn. akt I C 512/13

UZASADNIENIE

Powodowie R. J. i K. J. wnieśli o zasądzenie solidarnie od pozwanych K. P., Z. P. i M. S. kwoty 20000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 maja 2010 roku do dnia zapłaty „z tytułu wyrządzonej szkody oraz zadośćuczynienia”(k.3).Nadto wnieśli o nakazanie pozwanym wydania powodom ich zdjęć rodzinnych i pamiątek komunijnych syna powodów K. J.. W toku rozprawy (k.93v.) pełnomocnik powodów zmodyfikował częściowo żądanie pozwu wskazując, że domaga się zasądzenia kwoty 20000 złotych tytułem odszkodowania za zużycie i zniszczenia przez pozwanych należących do powodów ruchomości wskazanych w uzasadnieniu pozwu. Następnie w piśmie przygotowawczym z dnia 11 października 2013 roku (k.105) domagając się nadal zapłaty wskazanej wyżej kwoty odszkodowania, jednocześnie zaznaczył, iż Sąd stosownie do dyspozycji art.322 k.p.c. winien we własnym zakresie określić należną powodom kwotę odszkodowania.

Ostatecznie pełnomocnik powodów w trakcie rozprawy w dniu 13 marca 2014 roku sprecyzowała powództwo w ten sposób, że wniósł o zapłatę przez pozwanych kwoty 15000 złotych tytułem odszkodowania za bezpodstawne

i bezprawne pozbawienie powodów możliwości korzystania z własnych ruchomości oraz kwoty 5000 złotych z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych polegające na „rozbiciu gniazda rodzinnego”. W ocenie pełnomocnika zasądzenie zadośćuczynienia uzasadnia również konieczność kompensacji krzywdy polegającej na przerażeniu powódki wywołanym nagłym uniemożliwieniem jej dostępu do mieszkania stanowiącego jej centrum życiowe oraz pozbawieniu powodów możliwości korzystania z dorobku życia oraz pamiątek i rzeczy do których mieli emocjonalny stosunek. Jednocześnie stanowczo zaznaczył, iż zgłoszone w sprawie roszczenie ma wyłącznie charakter odszkodowawczy i nie zawiera żądania nakazania pozwanym wydania ruchomości powodów. Pełnomocnik powodów uznał, że dalsze popierania powództwa o wydanie ruchomości „nie ma życiowego sensu” między innymi z uwagi na ich używanie przez inne osoby (k176v.). Nadto wniósł o zasądzenie na rzecz powodów zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu i pismach procesowych wskazano (k.5-7,105-108), iż powodowie od roku 2006 zamieszkiwali wraz z dziećmi w należącym do pozwanych K.i Z. J.małżonków P.lokalu mieszkalnym numer (...)znajdującym się w budynku przy ulicy (...)w C., który stanowił ich centrum życiowe. Na przedmiotowy lokal dokonali nakładów, których wartość została wyceniona w sprawie Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny o sygnaturze (...) na kwotę 35000 złotych. Lokal był wyposażony w meble i inne ruchomości w tym rzeczy osobiste jak odzież mieszkańców i biżuteria powódki. Nadto w maju 2010 roku z uwagi na pierwszą komunię syna powodów w mieszkaniu znajdowały się pamiątki związane z tą uroczystością oraz prezenty pieniężne i rzeczowe. W dniu 29 maja 2010 roku pod nieobecność powódki pozwany K. P.rozwiął zamek w drzwiach wejściowych do lokalu i zamontował nową wkładkę uniemożliwiając tym samym powodom dostęp do lokalu i znajdujących się w nim ruchomości. Zgłoszona w związku z tym przez powódkę prośba o interwencję policji nie doprowadziła do umożliwienia powodom zabrania pieniędzy i ruchomości, które zostały opisane w uzasadnieniu pozwu i piśmie procesowym pełnomocnika powodów (k.5-7,106-108). Następnie do przedmiotowego lokalu wprowadziła się z rodziną córka pozwanych M. S., która to w wyniku zawartej z rodzicami umowy darowizny uzyskała do niego tytuł prawny i do chwili wniesienia pozwu miała korzystać z ruchomości powodów (k.5). Mimo tej deklaracji pełnomocnik powodów wskazał (k.176v.), że nieznane jest mu miejsce przechowywania ruchomości, a nawet nie wie czy jeszcze istnieją. W ocenie pełnomocnika pozwani nie deklarowali powodom woli zwrotu ruchomości, jednakże jednocześnie pełnomocnik nie kwestionował stanowiska powódki, iż pozwani małżonkowie P.wyznaczyli powódce listownie termin odbioru ruchomości pozostawionych w mieszkaniu, lecz do wydania nie doszło z uwagi na ich niestawiennictwo ustalonego dnia w C..

Pozwani K. P., Z. P.i M. S.wnieśli o oddalenie powództwa (k.93v.169).Precyzując stanowisko w przedmiocie żądania zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnik małżonków P.wniósł o zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz jego mocodawców po 1/2 kosztów zastępstwa procesowego (k.175v.). W uzasadnieniu zajętego stanowiska pełnomocnik odnośnie pierwotnie postulowanego w pozwie nakazania pozwanym wydania części ruchomości domagał się oddalenia powództwa podnosząc, iż przedmiotowe roszczenie zgodnie z dyspozycją 229§1k.c. uległo przedawnieniu i nie może z tej przyczyny być skutecznie dochodzone (k.365). Odnośnie pozostałej części żądania pozwu (k.169-172) przyznał, że pozwany K. P.w dniu 29 maja 2010 roku dokonał wymiany wkładki w zamku w drzwiach wejściowych do lokalu, jednakże w tej dacie lokal był praktycznie opróżniony z rzeczy powodów, którzy wyprowadzili się wcześniej pozostawiając jedynie pluszowe zabawki, kojec, uszkodzoną wersalkę i kilka innych bezwartościowych ruchomości. Pełnomocnik zaprzeczył jakoby w maju 2010 roku przedmiotowy lokal stanowił centrum życiowe powodów. Podniósł, iż powód w tym czasie od dawna stale przebywał za granicą, zaś powódka jedynie czasowo przebywała w P., przy czym z uwagi na odcięcie w lokalu prądu w dniu 06 sierpnia 2009 roku okoliczność jej stałego zamieszkiwania w tym lokalu w maju 2010 roku jest mało wiarygodna. Podkreślił, iż powódka sama słuchana w sprawie tutejszego Sądu (...) (k.84 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny o sygnaturze (...)) stwierdziła, że z uwagi na brak światła w lokalu podczas przyjazdów do P.jest zmuszona zatrzymywać się u rodziców. Zaznaczył, że pozwani od początku deklarowali wolę wydania pozostawionych przez powodów ruchomości w postaci łóżeczka dziecięcego, leżaczka, kocyka dziecięcego i zabawek pluszowych (k.187-188), które u siebie przechowują, jednakże powódka w reakcji na ich pismo wskazujące termin odbioru rzeczy powiadomiła pozwanych, że nie stawi się celem ich odbioru i od tego czasu do chwili wytoczenia powództwa nie kontaktowała się z pozwanymi w tej sprawie. Pełnomocnik ponadto podniósł, że powodowie nie wykazali wysokości dochodzonego roszczenia albowiem dopuszczony na tę

okolicość dowód z opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości dotyczył jedynie dokonania czysto hipotetycznej wyceny rzeczy, a nie wysokości ewentualnie należnego odszkodowania za korzystanie z rzeczy powodów.

Pozwana M. S. wnosząc o oddalenie powództwa podała, iż wprowadziła się do zajmowanego wcześniej przez powodów mieszkania w październiku 2010 roku. W dacie jej wprowadzenia się do lokalu, nie było w nim ruchomości należących do powodów. Wskazała, że rodzice w czasie zajmowania lokalu przez powodów mieli w mieszkaniu własny regał kuchenny. Zaznaczyła, że po wprowadzeniu się wspólnie z mężem wyposażyli całe mieszkania oraz zaprzeczyła jakoby korzystała z jakichkolwiek rzeczy powodów. Podkreśliła, że nie miała kontaktu z powodami i nie wie co stało się z rzeczami stanowiącymi wyposażenie mieszkania w czasie zajmowania przez nich rzeczonych lokalu. Nadmienila, iż do czasu wprowadzenia się przez nią do lokalu, decyzje z nim związane podejmowali wyłącznie jej rodzice, zaś pozwana nie była w te kwestie przez nich angażowana (k.177- 177v.,363v.).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W sprawie bezspornym było, iż właścicielami lokalu mieszkalnego numer (...)o powierzchni 48,60 m² znajdującego się w budynku (...)przy ulicy (...)w C.na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej byli pozwani K.i Z. P.(dowód: umowa ustanowienia odrębnej własności lokalu i sprzedaży z dnia 16 grudnia 2004 roku k.2-4 akt i dokumentów księgi wieczystej numer (...)prowadzonej przez Sąd Rejonowy w B.X Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w S.). Następnie na mocy umowy darowizny z dnia 20 września 2010 roku prawo własności do przedmiotowego lokalu uzyskała pozwana M. S., która to w dniu 03 września 2014 roku dokonała sprzedaży przedmiotowego lokalu na rzecz małżonków A.i B. M., których prawo własności zostało ujawnione w prowadzonej dla lokalu księdze wieczystej (dowód: zawiadomienia o wpisie, k.32-33,72-73,umowa sprzedaży z dnia 03 września 2014 roku, k.98-100, zawiadomienie o wpisie, k. 106-107 akt i dokumentów księgi wieczystej numer (...)prowadzonej przez Sąd Rejonowy w B. X Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w S.).

Powodowie zamieszkiwali w powyższym lokalu od 2006 roku na podstawie porozumienia zawartego z pozwanymi małżonkami P.i pozostawali w nim czasowo zameldowani do dnia 20 lutego 2010 roku (dowód: zgłoszenia pobytu czasowego, k.41-43 akt sprawy Sadu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny (...)).W trakcie zajmowania lokalu poczynili w mieszkaniu szereg nakładów jednakże w roku 2009 roku doszło do konfliktu pomiędzy powodami a właścicielami lokalu na tle wzajemnych rozliczeń finansowych i posiadania mieszkania w efekcie którego pozwani zaczęli kierować do powodów pisma zawierające żądania jego wydania. W odpowiedzi powodowie zadeklarowali, iż opuszczą lokal dopiero po zwrocie równowartości poczynionych nakładów i kwoty pieniężnej, którą przekazali małżonkom P.na poczet zakupu zajmowanego mieszkania (dowód: pisma stron, k.12-14 akt (...)Prokuratury Rejonowej w S.). Następnie w dniu 06 lipca 2009 roku powodowie wystąpili przeciwko pozwanym małżonkom P.z powództwem o zapłatę kwoty 44000 złotych tytułem zwrotu świadczenia w kwocie 14000 złotych przekazanego pozwanym w związku z wykupem przez nich mieszkania zakładowego oraz zwrotu poczynionych nakładów na remont lokalu i poniesionych opłat za przyłącze wodne i gazowe. Zgłoszone roszczenie zostało uwzględnione przez Sąd do kwoty 35000 złotych (dowód: wyrok Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny z dnia 23 marca 2010 roku, k.231 akt sprawy Sądu Rejonowego wB.I Wydział Cywilny o sygnaturze (...)).W dniu 04 września 2009 roku pozwani P.wystąpili przeciwko powodom z powództwem o wydanie przedmiotowego lokalu, jednakże postępowanie w tej sprawie z uwagi na cofnięcie pozwu zostało umorzone postanowieniem Sądu z dnia 21 stycznia 2011 roku (dowód: pozew k.2, postanowienie Sądu k.111 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny o sygnaturze (...)). W czasie toczących się postępowań sądowych K. P.na stałe zamieszkiwał w Belgii gdzie pracował, zaś powódka jedynie czasowo przebywała w P.jednakże dysponowała kluczami do mieszkania (dowód: wyjaśnienia powódki 8-8v. akt sprawy (...)Prokuratury Rejonowej w S.). W sprawie bezspornym było, iż w dniu 29 maja 2010 roku pozwany K. P.wymienił wkładkę w drzwiach wejściowych do przedmiotowego lokalu uniemożliwiając powodce dalsze korzystanie z mieszkania. Od sierpnia 2009 roku w lokalu był odcięty dopływ energii elektrycznej, zaś pozbawienie powódki możliwości korzystania z lokalu skutkowało wniesieniem przeciwko pozwanym P.kolejnego powództwa. W dniu 01 czerwca 2010 roku powódka wystąpiła o przywrócenie utraconego posiadania lokalu. Wyrokiem Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny z dnia 18 października 2010 roku w trybie ochrony posesoryjnej nakazano pozwanym przywrócenie powodce posiadania

przedmiotowego lokalu mieszkalnego, jednakże orzeczenie Sądu nie zostało wykonane (dowód: wyrok, k.53 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny o sygnaturze (...)). W reakcji na pozbawienie powódki dostępu do lokalu jej pełnomocnik w dniu 31 maja 2010 roku złożył wniosek o wszczęcie przeciwko pozwanym małżonkom P.postępowania karnego w zakresie popełnienia czynów penalizowanych w art. 191k.k.,art.193k.k., art.288k.k., art.278k.k. i art.279 k.k. W protokole przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie powódka wyjaśniła, iż wróciła z B.20 lutego 2010 roku, zaś w lokal przy ulicy (...)przebywała raz lub dwa razy w tygodniu celem podlania kwiatów. Wskazała, że w mieszkaniu pozostały meble, odzież, rzeczy osobiste i dokumenty jej rodziny, a nadto pieniądze w kwocie 900 złotych i 200 euro oraz pierścionki złote, srebrne kolczyki i naszyjniki, jednakże nie potrafiła opisać wyglądu tej biżuterii (k.8-9v. akt sprawy (...)Prokuratury Rejonowej w S.).Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2010 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. zatwierdził postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia wydane przez funkcjonariusza policji w sprawie kradzieży z włamaniem popełnionej w dniu 29 maja 2010 roku z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa. Na powyższe postanowienie pełnomocnik powódki złożył zażalenie jednakże Sąd Rejonowy w B.Zamiejskowy VIII Wydział Karny z siedzibą w S.postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2010 roku nie uwzględnił zażalenia i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie (dowód: postanowienia k.55, k. 60-61 akt sprawy (...)Prokuratury Rejonowej w S.). Wymaga podkreślenia, że powódka w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa wprost wskazała, iż w mieszkaniu nie mieszka, jednakże nie zamierza go opuścić do czasu otrzymania zapłaty od pozwanych małżonków P.. Z jej wyjaśnień oraz treści notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza policji E. G.jednoznacznie wynika, iż powódka od lutego 2010 roku zamieszkiwała wraz z dziećmi u swoich rodziców w miejscowości K.(k.8-9v,k.10. akt sprawy (...)Prokuratury Rejonowej w S.). W toku procesu (k.93v.-94) powódka podawała natomiast, że w maju 2010 roku przez cały czas zamieszkiwała w lokalu przy ulicy (...)w C., zaś pozwany P.wykorzystał jej wyjazd na weekend do rodziców i zmienił wkładkę w zamku drzwi wejściowych do mieszkania. Przyznała, iż małżonkowie P.już wcześniej domagali się od powodów opuszczenia zajmowanego lokalu, zaś po zamknięciu lokalu przez K. P.otrzymała pismo od pozwanych wzywające do odbioru pozostawionych rzeczy z oznaczeniem dnia i godziny ich odebrania. Wyjaśniła, że pomimo stawienia się na miejscu w umówionym terminie wraz z bratową K. K. (2)do spotkania z małżonkami P.nie doszło z uwagi na ich nieobecność w mieszkaniu. Od tego czasu w ogóle nie kontaktowała się z pozwanymi i nie wie czy należące do niej ruchomości jeszcze istnieją oraz nie zna miejsca ich przechowywania. Powódka przyznała, iż pozwany P.deklarował, iż może zwrócić jej część ruchomości jednakże nie jest tym zainteresowana „bo ktoś ich używał” (k.94).

W cenie Sądu przedstawione powyżej wyjaśnienia powódki są jedynie częściowo wiarygodne. W szczególności biorąc pod uwagę jej pierwotne wyjaśnienia złożone w sprawie (...)oraz fakt, iż w lokalu od dawna nie było już prądu trudno uznać, że powódka wraz z dziećmi stale zamieszkiwała w nim przed 29 maja 2010 roku i w tym czasie lokal ten stanowił centrum życiowe jej rodziny Fakt zamieszkiwania powódki u rodziców przed zamknięciem lokalu przez K. P.znajduje również potwierdzenie w zeznaniach jej matki J. K.(k.177v.-178) oraz bratowej K. K. (2)(k.178v.-179) i zadaniem Sądu należy przyjąć, że powódka jakkolwiek zachowując wolę dalszego dysponowania tym lokalem, faktycznie od czasu odcięcia prądu w tym lokalu nie zamieszkiwała. Wbrew wyjaśnieniom powódki oraz złożonym na tę okoliczność zeznaniom J. K.(k.177v.-178) i K. K. (2)(k.178v.-179) należy również stwierdzić, iż w sprawie nie było podstaw do przyjęcia, że małżonkowie P.pomimo wyznaczenia powódce terminu do odbioru ruchomości, uniemożliwili ich odebranie nie stawiając się w umówionym terminie w zajmowanym wcześniej przez powodów lokalu. W sprawy (...)znajduje się kierowane do pozwanych P.pismo powódki (k.53) z dnia 10 czerwca 2010 roku w którym informuje ona pozwanych, iż z uwagi na pilny wyjazd nie stawi się w C.w dniu 14 czerwca 2010 roku celem odbioru swoich rzeczy. Jednocześnie powódka zwróciła się do pozwanych o zwrot zasądzonej przez tutejszy Sąd kwoty pieniężnej do dnia 12 czerwca 2010 roku oraz zaznaczyła, że „jeżeli będą wynoszone moje rzeczy proszę uważać na pieniądze, złoto i resztę całego dorobku materialnego”.

Treść przedmiotowego pisma jednoznacznie wskazuje, że powódka świadomie zrezygnowała z możliwości odbioru należących do niej ruchomości. Biorąc również pod uwagę, iż od tej pory powódka nie kontaktowała się z pozwanymi celem odbioru rzeczy trudno uznać, że pozwani stawiali jej w tym zakresie jakieś przeszkody. Należy też zauważyć, że powoływanie się przez powódkę na konieczność sprawowania opieki nad chorym dzieckiem jako przyczynę wystąpienia z przedmiotowym powództwem dopiero po upływie prawie trzech lat od wyzucia z posiadania rzekomo

cennych ruchomości jest w ocenie Sądu zupełnie niewiarygodne albowiem bezpośrednio po zamknięciu lokalu jej pełnomocnik działał bardzo aktywnie w zakresie inicjowania zarówno postępowań karnych jak i cywilnych przeciwko małżonkom P.. W tym kontekście również mało wiarygodnym jest aby wśród pozostawionych przez powodów w lokalu ruchomości były pieniądze lub biżuteria, gdyż niewątpliwie powodowie znacznie wcześniej wystąpiliby o ich wydanie lub zwrot równowartości w ramach odszkodowania.

Przechodząc do kwestii oceny twierdzeń stron w przedmiocie pozostawienia przez powodów szeregu ruchomości w lokalu należącym pierwotnie do małżonków P.należy wbrew zeznaniom K. P.i Z. P.jednoznacznie stwierdzić, iż w lokalu tym pozostały ruchomości powodów uwidocznione w dokumentacji fotograficznej wykonanej w dniu 10 czerwca 2010 roku na użytek postępowania (...)Prokuratury Rejonowej w S.. Przedmiotowa dokumentacja jednoznacznie wskazuje, że po wymianie zamka przez pozwanego w mieszkaniu pozostały ruchomości powodów opisane szczegółowo w części III opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości M. O. (1)(k.188-192). Wymaga podkreślenia, iż jakkolwiek z zeznań funkcjonariusza policji L. Z.(k.353 - 353v.) wynika, że mogły zaistnieć nieprawidłowości w oznaczeniu osoby wykonującej zdjęcia to jednak kategorycznie stwierdził on, że data zamieszczona na zdjęciach wiarygodnie dokumentuje rzeczywistą datę ich wykonania, Zarówno on, jak i pozostali funkcjonariusze uczestniczący w postępowaniu prowadzonym w sprawie (...), R. D.(k.352v.-353) i E. G.(k.362v.-363) z uwagi na upływ czasu i liczbę podobnych czynności nie kojarzyli natomiast dokładnie okoliczności związanych z czynnościami podejmowanymi w powyższym postępowaniu jednakże potwierdzili autorstwo sporządzanych na bieżąco notatek urzędowych, których treść w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości.

Zdaniem Sądu zeznania powyższych świadków jako pochodzące od osób niezwiązanych ze stronami procesu cechuje pełen obiektywizm skutkujący aprobatą dla ich waloru dowodowego. Wymaga podkreślenia, iż z notatki urzędowej funkcjonariusza policji sporządzonej w dniu 10 czerwca 2010 roku (k.44 akt sprawy (...)Prokuratury Rejonowej w S.) jednoznacznie wynika, że tego dnia w mieszkaniu zajmowanym dotychczas przez powodów wykonano dokumentację zdjęciową, przy czym drzwi do mieszkania otworzył posiadany klucz pozwany K. P.. Data notatki urzędowej, odpowiada zaznaczonej dacie wykonania dokumentacji (k.45) oraz datom na samych zdjęciach (k.46-50), a zatem nie może być mowy o pomyłce w zakresie oznaczenia czasu powstania tej dokumentacji. W tym stanie rzeczy twierdzenia pozwanych małżonków P.(k.176,176v.,177,363v.,364,364v.) jakoby po zamknięciu przez nich lokalu nie pozostały w nim ruchomości uwidocznione na powyższej dokumentacji zdjęciowej należało uznać za niewiarygodne. Trzeba zauważyć, że początkowo pozwani P.wskazywali, iż część uwidoczniionych na zdjęciach elementów wyposażenia mieszkania stanowiła ich własność.

W ocenie Sądu biorąc pod uwagę okoliczności przedmiotowej sprawy, a w szczególności fakt wykonania przez powodów kompleksowego remontu w lokalu (dowód: opinia biegłego T. K.k.90-100, opinia biegłego A. G., k.177-190 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny o sygnaturze (...)) oraz początkowe uzgodnienia stron odnośnie przeniesienia jego własności na powodów trudno wiarygodnie przyjąć, że w mieszkaniu w czasie wykonania dokumentacji zdjęciowej mogły znajdować się jakiegokolwiek ruchomości należące do małżonków P.. Należy również zaznaczyć, iż ruchomości te jako należące do powodów zostały rozpoznane przez świadków J. K.(k.177v.-178) i K. K. (2)(k.178v.-179).

Ostatecznie pozwani przyznali (k.364v.), iż ruchomości uwidocznione na wykonanej dokumentacji zdjęciowej stanowiły własność powodów, lecz twierdzili, że powodowie usunęli je z mieszkania przed dniem 29 maja 2010 roku. Jak już wskazano wyżej data wykonania dokumentacji zdjęciowej jednoznacznie przeczy zeznaniom małżonków P.w tym zakresie a ponadto pozwanemu K. P.najwyraźniej umknął fakt, iż w sprawie Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny o sygnaturze (...)jednoznacznie przyznał, że kilka dni po zamknięciu lokalu dostał wezwanie na policję, gdzie udał się z kluczami do przedmiotowego mieszkania albowiem uprzedzono go, że funkcjonariusze chcą wykonać zdjęcia. Podał, iż otworzył im lokal, zaś funkcjonariusze policji wykonali w środku zdjęcia mieszkania (k.21akt sprawy Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny o sygnaturze (...)).

Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, iż powodowi pozostawili w lokalu zamkniętym w dniu 29 maja 2010 przez K. P.wszystkie ruchomości uwidocznione na dokumentacji zdjęciowej wykonanej na potrzeby sprawy (...).

Zdaniem Sądu nie sposób natomiast przyjąć, iż wśród ruchomości pozostawionych przez powodów znajdowała się biżuteria oraz pieniądze. Nie zostały one udokumentowane na zdjęciach, a nadto trudno uznać, że powódka przechowywała w lokalu w którym na stałe nie zamieszkiwała wyroby ze złota czy srebra lub też środki pieniężne. Również złożone na tę okoliczność zeznania J. K. (k.177v.-178) i K. K. (2) (k.178v.-179) pozostają w sprzeczności z relacją powódki.

Z zeznań J. K.(k.177v.-178) wynika, iż powódka nie wspominała jej o pozostawieniu w mieszkaniu biżuterii, zaś odnośnie pozostawionych pieniędzy podała, iż w mieszkaniu miała pozostać kwota ponad 1000 złotych i 200 euro. Świadek K. K. (2)(k.178v.-179) zeznała natomiast, że „przed wymianą zamków R.pojechała do mieszkania i wzięła pieniądze. Widziałam, że pakowała te pieniądze do portfela”. Nadto uzasadnione wątpliwość budzi tu okoliczność, iż opis biżuterii zawarty w piśmie procesowym pełnomocnika powodów z dnia 11 października 2013 (k.108) różni się znacznie od opisu biżuterii podanego przez powódkę w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa, gdzie wśród wyrobów ze złota powódka wskazywała wyłącznie pierścionki (k.gv.akt (...)Prokuratury Rejonowej w S.). Uwagę zwraca też fakt, że powódka składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa nie potrafiła opisać wyglądu biżuterii bezpośrednio po rzekomym jej zaborze, natomiast nie miała z tym trudności po przeszło trzech latach od jego hipotetycznego zaistnienia. Nadto forsowanie tezy, iż powódka mając świadomość konfliktu z właścicielami mieszkania i niewątpliwie licząc się z możliwością zajęcia lokalu przez pozwanych P.(dowód: pismo powódki k.53 akt (...)Prokuratury Rejonowej w S.) miałyby w tej sytuacji pozostawić w niezamieszkałym lokalu pieniądze i ceną biżuterię lub inne cenne ruchomości jest pozbawione logicznego uzasadnienia i nie zasługiwało na aprobatę ze strony Sądu.

Należy również podkreślić, iż oprócz twierdzeń powódki, których prawdziwość była kwestionowana przez pozwanych P., w przedmiotowej sprawie pełnomocnik powodów, wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art.6 k.c. nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie tezy, iż pozwani pozostawili w lokalu ruchomości wymienione w części IV opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości M. O. (1) (k.192-199). W tym stanie rzeczy należało przyjąć, iż przedmiotowa okoliczność nie została w sprawie udowodniona.

Zgodnie z art.415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie do art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Oznacza to, że podmiot zobowiązany do naprawienia szkody ma obowiązek ją naprawić w takim zakresie, jaki określa wysokość szkody (art. 361 § 2 k.c.) wyznaczona przez różnicę między obecnym stanem majątkowym poszkodowanego a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie wystąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

W rozpoznawanej sprawie na wniosek pełnomocnika powodów Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości celem ustalenia aktualnej wartości ruchomości wskazanych w piśmie procesowym pełnomocnika powodów z dnia 11 października 2013 roku z pominięciem ruchomości za które powodowie otrzymali rekompensatę w ramach zwrotu nakładów w sprawie tutejszego Sądu (...), dokonania wyceny ruchomości uwidocznionych na materiale zdjęciowym w sprawie (...)oraz ruchomości przechowywanych przez pozwanych P..

Dokonana przez biegłego wycena z uwagi na ogólny opis rzeczy i brak możliwości ich bezpośredniego obejrzenia, czy ustalenia ich sprawności i stanu technicznego miała w większości hipotetyczny charakter. Biegły podał (k.296v.-297), iż starał się bazując na doświadczeniu ustalić najbardziej prawdopodobne wartości ruchomości jednakże nie wykluczył, iż rzeczywista wartość wycenianych ruchomości mogła być odmienna. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę dostępny biegłemu materiał dowodowy trudno postawić tu zarzut braku precyzyjności poczynionych w opinii ustaleń. Biegły dokonując wyceny ruchomości w przedmiotowej sprawie musiał dokonać szeregu założeń, które mogły odbiegać od rzeczywistego stanu wycenianych ruchomości i jest oczywistym, że przedmiotowa opinia oprócz części II przywołuje praktycznie jedynie hipotetyczne wartości wycenianych ruchomości.

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, iż treść dokonanych przez biegłego ustaleń w żadnym razie nie przesądzała o możliwości chociażby częściowego uwzględnienia przez Sąd wniesionego powództwa.

Wymaga podkreślenia, iż pełnomocnik powodów żądał kwoty 15000 złotych nie tytułem zwrotu równowartości utraconych ruchomości, lecz odszkodowania za pozbawienie powodów możliwości korzystania z własności rzeczy ruchomych. Wbrew obowiązкови z art.6 k.c. pełnomocnik powodów nie wykazał na jakiej podstawie i w jaki sposób dokonał kalkulacji zgłoszonego roszczenia, przy czym nie podał podstawy prawnej jego dochodzenia. Nie ulega wątpliwości, iż wobec zarzucenia pozwany P. dokonania zaboru rzeczy, podstawę ich odpowiedzialności odszkodowawczej może stanowić dyspozycja art.415 k.c. W rozpoznawanej sprawie pełnomocnik powodów chcąc wykazać wysokość roszczenia wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego wyłącznie na okoliczność wyceny utraconych przez powodów ruchomości.

Należy jednoznacznie stwierdzić, iż wycena rzeczy nie jest tożsama z odszkodowaniem za pozbawienie właściciela korzystania z rzeczy i nie może stanowić wyłącznej podstawy do ustalenia przez Sąd należnego z tego tytułu odszkodowania. Wymaga zaznaczenia, że profesjonalny pełnomocnik powodów nie określił także okresu za który dochodził zapłaty odszkodowania i ostatecznie w żaden sposób nie wykazał jego wysokości.

W tym stanie rzeczy wobec częściowego braku wykazania podstawy faktycznej powództwa (brak udowodnienia utraty przez powodów posiadania ruchomości wymienionych w części IV opinii biegłego M. O. (1)) oraz całkowitego braku udowodnienia wysokości roszczenia odszkodowawczego w pozostałej części, Sąd nie znalazł w sprawie jakichkolwiek przesłanek do zastosowania dyspozycji art.322k.p.c. Wymaga też zauważenia, iż pomimo starań pełnomocnika powodów zawinięcie pozwanych nie zostało stwierdzone w procesie karnym.

Trzeba również podkreślić, że pozwani P. od początku deklarowali, wolę wydania powodom ruchomości opisanych w części II opinii biegłego M. O. (2). W tej sytuacji, mając również na uwadze, iż powódka nie skorzystała z propozycji odbioru rzeczy w wyznaczonym przez małżonków P. terminie trudno przyjąć, iż po stronie powodów zaistniała szkoda podlegająca kompensacji w przedmiotowym postępowaniu.

W ocenie Sądu treść pism powódki z dnia 05 marca 2009 roku i 10 czerwca 2010 roku (k.14,53 akt sprawy (...)Prokuratury Rejonowej w S.) jednoznacznie wskazuje, iż powodowie nie zamierzali opróżnić i wydać lokalu, który zajmowali bez tytułu prawnego do czasu uzyskania od pozwanych P.należności zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny wydanym w sprawie (...)i poprzez fakt posiadania lokalu próbowali wpłynąć na dokonanie przez nich zapłaty zasądzonego roszczenia.

Zdaniem Sądu na równie krytyczną ocenę zasługuje zasadność dochodzenia przez powodów roszczenia w zakresie zadośćuczynienia za naruszenie ich dóbr osobistych.

Zgodnie z dyspozycją art.448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (...). Przedmiotowy przepis pozostaje w związku z treścią art.24 k.c w którym uregulowano cywilnoprawną ochronę dóbr osobistych. Stosownie do regulacji prawnej wyrażonej w art. 24 § 1 k.c ten, czyje dobro osobiste zostało zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne (...). Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego (...).

Do dóbr osobistych podlegających ochronie prawnej art.23 k.c. zalicza między innymi nietykalność mieszkania jednakże dotyczy to sytuacji naruszenia prawa do korzystania z mieszkania stanowiącego centrum życiowe danej osoby czy rodziny, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Okoliczności sprawy wskazują, iż przed 29 maja 2010 roku powodowie już nie zamieszkiwali w przedmiotowym lokalu. Powód na stałe zamieszkał za granicą, zaś powódka jedynie okresowo przyjeżdżała do Polski. W tej sytuacji fakt, iż w przedmiotowym lokalu zajmowanym bez tytułu prawnego powodowie posiadali część ruchomości nie może prowadzić do uznania, że zaistniały podstawy do przypisania pozwany P.odpowiedzialności odszkodowawczej za naruszenie dobra osobistego powodów w postaci prawa do nietykalności mieszkania. Trudno również upatrywać zasadności sformułowania przez pełnomocnika powodów roszczenia o zadośćuczynienie w oparciu o fakt pozbawieniu powodów możliwości korzystania z dorobku życia oraz pamiątek i rzeczy do których mieli emocjonalny stosunek. Jak już wskazano przedmiotowy lokal nie stanowił

centrum życiowego powodów, zaś o braku emocjonalnego stosunku powodów do ruchomości pozostawionych w mieszkaniu pozwanych P.jednoznacznie świadczy okoliczność, iż nie dochodzili oni ich wydania. Nawet w przypadku rzeczy oferowanych do wydania przez małżonków P.stanowiących między innymi zabawki dzieci powodów, kategorycznie odmówili ich przyjęcia, a zatem trudno uznać, że mieli do nich jakikolwiek emocjonalny stosunek. W tym stanie rzeczy należało przyjąć, iż powodowie nie wykazali również podstaw do przypisania pozwanym P.odpowiedzialności w zakresie obowiązku naprawienia szkody o charakterze niemajątkowy.

Odnośnie powództwa skierowanego przeciwko M. S. należy wskazać, iż pełnomocnik powoda poza stwierdzeniem w uzasadnieniu pozwu (k.5), że pozwana weszła w posiadanie wszystkich ruchomości powodów i używa ich do chwili obecnej nie przedstawił na potwierdzenie tej okoliczności jakichkolwiek dowodów. Pozwana (k.177,363) od początku konsekwentnie twierdziła, iż wprowadziła się do lokalu już opróżnionego z rzeczy powodów i w żaden sposób nie angażował się w konflikt pomiędzy jej rodzicami a powodami. W ocenie Sądu z uwagi na brak dowodów o przeciwnej wymowie oraz całkowitą bierność pełnomocnika powodów w zakresie podważenia wiarygodności zeznań pozwanej należało uznać, że zachowują one walor wiarygodności. W tym stanie rzeczy, wobec braku przedstawienia przez pełnomocnika powodów jakichkolwiek dowodów deprecjonujących wartość dowodową zeznań pozwanej, Sąd nie znalazł podstaw do uznania, iż pozwana z pokrzywdzeniem powodów odniosła korzyść poprzez korzystanie z należących do nich ruchomości lub też swoim postępowaniem naruszyła ich dobra osobiste.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 415 k.c., art. art.23k.c., art.24§1k.c. i art.448k.c w zw. z art.6k.c. orzeczono o oddaleniu powództwa w całości.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98§ 1 k.p.c. i stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu obciążono powodów w całości obowiązkiem ich poniesienia. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do treści wniosku pełnomocnika pozwanych (k.175v.), przy uwzględnieniu dyspozycji § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej urzędu (Dz.U.2002, nr 163, poz.1348 z póź. zm.). Nadto stosownie do art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010.90.594 ze zm.) obciążono solidarnie powodów obowiązkiem uiszczenia brakującej części wydatków w sprawie pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sędzia